

indføre saadanne Bestemmelser. Det skal vel ikke være et Forbud overfor Landmændene mod at have den Slags Forretninger, som der her er Tale om? Min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, har allerede udtalt, hvorledes vor Stilling til disse Lovforslag vil blive, nemlig at vi vil bekæmpe dem saa kraftigt, vi kan, og sluttelig stemme imod dem.

Om Forslaget om Afgift af Omsætning paa Kafeer, Restaurationer m. m. fik vi at vide af den højtærede Finansminister ved Forelæggelsen, at det har til Hensigt — det hørte vi i øvrigt ogsaa nu af den ærede Ordfører for Venstre (Jensen [Klejs]) — at skaffe os nogle billigere Jernbanetakster, og det er jo et meget smukt Formaal, det kan ikke nægtes, men jeg synes i og for sig, at saa burde der have været en Bestemmelse om, at Loven til et vist Tidspunkt kunde høre helt op, for det er vel ikke Meningen, at vi altid, hver Gang vi nyder et eller andet paa en Restauration, skal glæde os over det Bidrag, vi yder til, at man kan køre billigt paa Statsbanerne. Jeg antager, det er under Hensyn til den nu foreliggende Situation for vore Statsbaner. Den næstsidste Paragraf i Lovforslaget indeholder en Bestemmelse om, at man hvert Aar paa Finansloven kan bestemme, om denne Afgift skal nedsættes, og det synes jeg er udmærket; det hænger ogsaa, synes jeg, nøje sammen med det Formaal, som denne Afgift har, thi jeg antager, at naar vi efterhaanden faar brugt de dyre Kul, som den højtærede Trafikminister har anskaffet, og som jo i saa høj Grad har bevirket de dyre Jernbanetakster, kan Finansudvalget bestemme, at Procenten skal være mindre. Men jeg synes ikke, den paagældende Bestemmelse er udtømmende nok. Jeg kunde tænke mig, den havde en Tilføjelse gaaende ud paa f. Eks., at naar den nuværende Trafikminister er afløst af en anden Trafikminister, kunde Finansudvalget bestemme, at man slet ikke skulde opkræve denne Afgift mere; jeg antager saa, der heller ikke vil være Brug for den.

Som sagt, denne Afgift vil sikkert baade for de serverende i Restaurationerne og for dem, de serverer for, komme til at virke i allerhøjeste Grad generende, og det er jo ganske naturligt, at naar man taler om dette Spørgsmaal, kommer man ogsaa til at tænke paa Rigsdagen. Det gjorde Venstres Ordfører ogsaa. Han havde sin Opmærksomhed henvendt herpaa og fremsatte nogle Udtalelser; jeg blev for Resten ikke rigtig klar over, hvad han egentlig mente, men det var vistnok en Henstilling til Finansministeren om

at overveje, hvorvidt denne Afgift skulde paalægges Rigsdagsmændenes Restauration. Ja, hvis en lille Ændring kunde hjælpe, kunde jeg f. Eks. gaa med til en Ændring gaaende ud paa, at i hvert Fald alle de, der stemmer for Lovforslaget, skal betale Afgiften. Men jeg har heller ikke noget imod, om vi alle kommer til at betale den, for jeg tror, at vi vilde have Gavn af, hvis denne Lov gennemføres, at mærke Virkningerne af den. Jeg kan jo forestille mig, hvorledes det vil gaa, naar ærede Medlemmer sidder dernede ved Deres Kaffe, og saa Formanden pludselig trykker paa Knappen derhenne, og det ringer, og De skal her op i Salen; saa vil det knibe med at faa ordnet Skatten, inden De kommer herop; og jeg tror derfor, det vilde være en udmærket Anskuelsesundervisning i, hvor generende denne Lov kommer til at virke. Derfor kunde jeg godt tænke mig, at Finansministeren ønskede, at ogsaa Rigsdagsmændenes Restauration skulde opkræve Afgiften

Jeg synes, Lovforslaget tager lidt mærkeligt paa hele denne Sag. Man lægger en vis Afgift paa, hvad man nyder i Restaurationerne, og man gør ikke mindste Forsøg paa at graduere Afgiftsprocenten efter de forskellige Restaurationers Beskaffenhed. Der er jo meget stor Forskel paa Restaurationer, fra den ganske jævne, almindelige Restauration, hvor Folk gaar ind for at faa lidt Mad og nyde en Kop Kaffe, og saa til de allerfineste Restaurationer med dyre Middage, Koncert, flotte Lokaler o. s. v. Jeg synes, at naar en demokratisk Regering søger at gennemføre et saa udemokratisk Lovforslag som det foreliggende, kunde den dog i hvert Fald have ofret saa meget paa sine demokratiske Anskuelser, at Forslaget var kommet til at lyde paa forskellige Afgiftsprocenter efter de forskellige Restaurationers Beskaffenhed. Det vilde sikkert ikke have været vanskeligt at inddele Restaurationerne f. Eks. i 3 forskellige Klasser, de billigste, de mellembillige og de dyreste. Men det hører maaske til den Slags Ting, som Udvalget kan komme til at beskæftige sig med, og skønt vi er imod Forslaget og ikke ønsker det gennemført, vil der naturligvis ikke være noget til Hinder for, at vi, hvor vi kan, hjælper til, naar det nu endelig skal gennemføres, for at gøre det lidt bedre, lidt mere demokratisk, end det er.

Jeg tør spaa den højtærede Finansminister, at hans Navn vil i den kommende Tid blive et af de oftest nævnte Navne her i Landet. Der er ikke Tvivl om, at det vil blive nævnt, hver Gang Folk kommer paa Restauration, og vi fik jo at vide af den